

LITERATURA

Regina Rodríguez Sirvent, la sorpresa de Sant Jordi

El seu debut, 'Les calces al sol', ha estat la quarta novel·la més venuda en català

NÚRIA JUANICO LLUMÀ
BARCELONA

El camí que ha seguit *Les calces al sol* (La Campana), la primera novel·la de Regina Rodríguez Sirvent (Puigcerdà, 1983), està ple de moments que costen de creure però que són reals. El primer va arribar en forma de correu electrònic. L'escriptora tenia la novel·la embastada i l'havia deixat llegir al seu entorn proper, que n'hi deia meravelles. Aleshores va picar a les portes de diverses editorials, entre les quals Penguin Random House, amb l'esperança que alguna d'elles li publicués. "De sobte em va respondre l'Anna Jolis, editora de Penguin Random House, dient-me que estava entusiasmada d'haver-me descobert –explica Rodríguez Sirvent–. Em vaig posar a plorar".

Van ser les primeres llàgrimes de felicitat de moltes que li portaria aquest debut literari divertidíssim sobre una noia catalana que se'n va a fer d'*au pair* als Estats Units. Les últimes –de moment– van caure-li diumenge, quan el llibre es va exhaurir en diversos punts de Catalunya i es va convertir en la quarta escriptora de ficció en català més venuda de Sant Jordi.

La vida de Rodríguez Sirvent s'ha capgirat des del 8 de setembre, quan la novel·la va aterrar a les llibreries. "A la festa de presentació, el dia abans del llançament, en una sala de concerts amb cervesa artesana, ja vaig veure que tot allò excedia les

meves expectatives. I mira que eren altíssimes; feia una dècada que m'estava imaginant tot allò!", exclama l'autora. Llavors va venir la Setmana del Llibre en Català i la segona edició, la tercera, la quarta... fins a la vuitena. "Començo a notar l'efecte real del boca-orella quan persones amb qui no tinc cap contacte en comú m'escruiuen per Instagram. Llavors m'adono que està passant alguna cosa que ja no controlo jo ni l'editorial", diu Rodríguez Sirvent.

A la cuina de Matt Damon

Mentre el llibre anava corrent de lectors en lectors, l'escriptora seguia treballant a la seva empresa, un petit projecte de rutes gastronòmiques per a turistes a Barcelona. "Tinc clients d'agències de viatges de luxe, majoritàriament nord-americans, i treballo amb grups molt reduïts. Els explico la cultura catalana, soc una mena d'ambaixadora de la ciutat", subratlla. En un d'aquests *tours*, la casualitat la va posar en contacte indirecte amb l'actor Matt Damon. Algunes persones li havien comentat que un fragment del seu llibre els recordava el famós discurs de Robin Williams a Damon a la pel·lícula *L'indomable Will Hunting* i ella ho va mencionar. "Se'm van acostar el Jeff i la Robin, un matrimoni del grup, i em van dir que el Matt Damon era el seu millor amic", diu l'escriptora.

Després d'insistir als editors, va aconseguir traduir dos capítols del llibre a l'anglès i al desembre els va portar als Estats Units, en una cai-

L'escriptora Regina Rodríguez Sirvent diumenge firmant llibres per Sant Jordi a Barcelona.

PERE VIRGLI

xa on també va col·locar un exemplar del llibre en català, una carta i unes calces que va comprar en una merceria de Gràcia. "Vaig dir al Jeff que expliqués a Matt Damon com ens havíem trobat, i que allò era cosa del destí. Ell ho va fer i Matt Damon li va respondre: «Ningú hauria de posar a prova el destí. Envia'm la capsa». Ara sé que l'actor està fent promoció de la seva última pel·lícula i que a la seva cuina hi té la capsa, esperant que l'obri", explica Rodríguez Sirvent.

Però no cal anar tan lluny per trobar històries relacionades amb el llibre que l'escriptora ja recordarà per sempre. A Vilafranca del Penedès, una noia "no va parar de plo-

rar durant tota la presentació" i quan va acabar se li va acostar. "Em va dir que sempre havia volgut marxar a fora i no s'hi havia atrevit mai, que just havia deixat la feina i que se n'anava un any a fer d'*au pair*", recorda Sirvent, que té una bona pila d'anècdotes amb els lectors. El viatge literari dels últims mesos ha estat "una barreja d'un casament, uns Sanfermines i una festa major" que no hauria viscut igual sense la gent que l'envolta. "No paro de pensar que si no tingués família i amics amb qui compartir tot això seria una solitud enorme –destaca l'escriptora–. Part del procés d'assimil·lar-ho és anar-ho celebrant en veu alta cada dia".